

Ik ga tóch iets zeggen

Aaf Brandt Corstius bij Meulenhoff:

Het jaar dat ik 30 werd

Eindelijk 40

Trouwboekje

Het jaar dat ik (2x) moeder werd

Gun iedere kabouter zijn eigen muts

Aaf Brandt Corstius

Ik ga tóch iets zeggen

ABC in Den Haag

MEULENHOF

ISBN 978-90-896-8346-5

ISBN 978-94-023-2624-6 (e-book)

NUR 320

Omslagontwerp: Alexandra de Vries

Omslagbeeld: © Shutterstock / Freepik

Auteursfoto: Pauline Niks

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2025 Aaf Brandt Corstius en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Het merendeel van deze stukken verscheen eerder in *de Volkskrant*

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Inhoud

Dinsdagen in Den Haag	9
Een klein overzicht voor wie aan deze bundel begint	13
DEEL 1: Het laatste jaar van Rutte IV	15
Het is klein, het is groot, het is de Consumentengids	17
Mensen willen het liefst wonen met hun partner, hun hond en hun spulletjes	20
‘Dat spreek je uit als bôh-jôh’	23
‘Mevrouw Gündoğan’ en ‘meneer Omtzigt’	26
Bij ‘zo fout als een deur’ sloeg de humorreflex van Eric van der Burg aan	29
Een heel breed palet met een hele dikke streep eronder	32
Probeer je een wolk te vormen, gaan mensen vragen waarover je het oneens bent	35
Het woord ‘desktopversie’ is nog nooit met zo veel afschuw uitgesproken	38
Misschien benadert Vicky Maeijer vapende jongeren oordeelloos	41
Hij praat altijd netjes, en nog netter als hij ‘pijpen’ zegt	44
‘Ik heb een sjaal om,’ zegt Caroline van der Plas	47

Het hele land gaat zich er een voorstelling bij maken	50
De favoriete uitspraak van staatssecretaris Marnix van Rij: 'Ik ga nu iets zeggen'	53
'Hoe vind je zelf dat het gaat?' is de definitie van een niet-algemene vraag	56
Van Gennip vindt het onsmakelijk dat De Graaf haar koppeling onsmakelijk vindt	59
Het is een letterlijk Hollands landschap	62
Een broedende kip, de agrarische metafoor voor beginners	65
Aan bidhandjes heb je niets	68
Gedeeld door vijf maal twaalf	71
Meidzeggers en meisjezeggers	74
Conny Helder heeft een brildagje	77
'We hebben er een coördinator op gezet die niet coördineert.'	80
Baudet haalt een citaat aan, nu eens niet van Cicero	83
Een standbeeld voor de oldskool vvd'er	86
Is ' <i>we don't give a fuck</i> ' misschien een statement?	88
Een wilde stroom regenbooggerelateerde gedachten	91
De meest bloedeloze driewerf hoera die je ooit gehoord hebt	94
Yeşilgöz staat in de recente traditie van vvd-powertaal	97
De leraar, de militair en de boer	100
De komma en de maar	103
Anne Kuik zegt alles in capslock	106
Zo praat Franc Weerwind gewoon	109
DEEL 2: De Tussentijd	113
'Attje Kuiken. Jouw grote passie is duiken.'	115
Alles is anders en ook hetzelfde	118

‘Já ja ja ja ja. Ja.’	121
Een dwingende leraar Nederlands	124
Het debat over online gokken bereikt ineens een diep, Bijbels niveau	127
Iedereen met buikpijn mag zich melden	130
Begrip, lijkt het wel, voor de vliegtuig-aso	133
‘Gaat-ie weer een gedichtje voorlezen?’	136
Een klassieker uit het heteromannengenre	139
Dat gaat Martin Bosma zesendertig stappen te ver	142
Laagfrequente bromtonen	145
Geert Wilders zit aan een boek te ruiken	148
Hidde Heutink dacht dat het een 1 aprilgrap was	151
Been bijtrekken	154
De Friesheid van een bepaald Kamerlid	157
Hij voegt er uit eigen beweging nog een leesteken aan toe	160
Het afzetten van de bril lijkt een statement	163
Minister Dijkstra vindt het ‘best een heel lastig dilemma’	166
Een <i>very intense</i> moment	169
Piet Adema noemt de pulsvisserij ‘die puls’	172
De hele box-3-rambam	175
Bijna een John de Molletje	178
Harm Holman wil vertellen dat hij iets van varkens weet	181
DEEL 3: Het eerste half jaar van kabinet-Schoof	185
Fascinerende argumenten voor het behoud van de fatbike	187
Typisch mensen die van het woord ‘gaarne’ houden	190
Ligt het aan mij, of staart Máxima stoïcijns voor zich uit?	193
Het is onmogelijk om in Willem Boutkan niet een type van Kees van Kooten te zien	196

Gepassioneerde voorvechtster van kleinschalige bingoavonden	199
Een gebarentolk schoof met beide handen een imaginaire hoop spullen aan de kant	202
Iedereen wil zijn punt maken. Maar echt zijn púnt maken.	204
Erkent Marjolein Faber nou dat ze symboolpolitiek bedrijft?	207
Een kleine tirade die voelt als poëzie	210
Hij lijkt te doelen op die luchtverfrisser	213
Trammelant, tegen het decor van wereldrampen	216
Of zoals ze in Den Haag zeggen: stoelendans	219
Bij Fleur Agema wordt een proefballon iets positiefs	222
De binnenzak van Barry Madlener	225
Waarom noem je iets in godsnaam 'informatieknooppunt'?	228
Vreemde signalen en dito geuren	231
Een nauwkeurige afspiegeling van chaos	234
Het moet een beetje balen zijn voor Joost Eerdmans	237

Dinsdagen in Den Haag

Vanaf Amsterdam WTC trein ik naar Den Haag om een uur of twaalf op de dinsdagmiddag, de trein is dan vaak weldadig leeg. Vanaf het station loop ik over het immer winderige Anna van Buerenplein naar de onbeduidende achteringang van de Tweede Kamer, Bezuidenhoutseweg 67.

De eerste tijd dat ik deze column schreef moest ik met het publiek mee naar binnen via de hoofdingang, die ietsje meer glamour uitstraalt, maar het komt dan best vaak voor dat je in een heel lange rij scholieren belandt. Na een tijdje kreeg ik het privilege om bij de ingang naar binnen te gaan die journalisten en ook de Kamerleden zelf gebruiken. Vaak zie je ze, op het bijzonder unheimische stoepje voor de deur, een sigaretje roken. Soms samen, meestal alleen. Dat heeft iets troosteloos, en daardoor iets heel menselijks.

Binnen ga ik door de scan, en dan wordt Leon opgeroepen, mijn contact bij de persdienst. Leon heeft een klein houten bakje bij zich dat me ongelofelijk aan mijn tijd op een montessorischool doet denken, en in dat noeste bakje zitten de dagpassen voor de journalisten die die dag langskomen. Ik kan niet ontkennen dat ik het altijd best leuk vind om met die pas aan mijn trui geclipt door het gebouw te lopen.

Even een koffie bij het Statencafé – volgens mij het goedkoopste café van Nederland – en dan even een rondje door de Passage, de grote hal, waar petitie's aangeboden worden. Kamerleden staan er vlak voor twee uur altijd met een geïnteresseerd gezicht te luisteren en te knikken naar burgers die meer boswachters willen, of betere longcovidezorg, of een beter toegeruste democratie. Of minder geluidsoverlast.

Om twee uur klinkt er een heel harde bel door het gebouw, en dan kan het vragenuur beginnen. Omdat de Kamer op een tijdelijke plek zit – de echte Tweede Kamer wordt jarenlang verbouwd – is het passen en meten. Op tv lijkt het allemaal best groot, maar het is een kleine zaal waar de honderdvijftig Kamerleden bij elkaar zitten. De tribune, op het balkon erboven, steekt dan ook een heel stuk uit, waardoor je als toeschouwer eigenlijk alleen de meeste linkse en rechtse partijen kunt zien. De vvd bijvoorbeeld, in deze coalitie een middenpartij, zit recht onder de tribune, dus je ziet Dilan Yeşilgöz nooit. Geert Wilders zie je dan juist weer heel goed. Hij zit uiterst rechts, of links, vanaf waar je kijkt, vooraan, meestal druk te wippen met zijn voet.

De mensen die het meest in de Kamer zitten, voor mijn gevoel, zijn Caroline van der Plas en haar kompaan Henk Vermeer van BBB. Mpanzu Bamenga (D66) zie ik ook vaak. Meestal is het niet zo druk tijdens het vragenuur. De rest van de Kamer stroomt na het vragenuur binnen, voor de stemmingen om drie uur.

Dan heb je het hele zootje bij elkaar, en kun je, in de korte pauze tussen de twee onderdelen, vaak ook even zien hoe ze met elkaar omgaan. Al is dat natuurlijk een wat kunstmatige omgang, want er staan altijd fotografen en cameramensen bovenop. Leuk casual op iemands tafeltje zitten en een gesprekje met elkaar voeren is toch altijd een heel zelfbewust proces.

Kamerleden hebben best veel lol met elkaar tijdens de debatten, trouwens, maar praten dan vaak achter hun hand, net als voetballers.

De tribune zelf heeft ook een geheel eigen dynamiek. Vaste bezoekers op de publieke tribune zijn een met elkaar bevriende man en vrouw die ik Statler en Waldorf noem, omdat ze me erg doen denken aan de twee oudere Muppets die altijd in een loge zaten te mopperen bij *The Muppet Show*. De man speelt Candy Crush als hij zich een beetje verveelt tijdens het vragenuur, de vrouw levert regelmatig best hard commentaar en zwaait naar Kamerleden. We groeten elkaar altijd.

De publieke tribune zit vaak vol, het deel voor de pers is een stuk leger. Ik zie er collega's van zowel de grote als de regionale kranten, maar meestal is er veel plek over. De mensen die als publiek binnenkomen mogen niet op de persstoelen zitten, maar dat is niet goed aangegeven. De zaalwachten zijn dan ook constant bezig mensen die onverhoeds op de persplaatsen gaan zitten weg te bonjournen. Na een uur zit het vragenuur erop, en voel ik ook altijd dat er erg weinig frisse lucht in de Kamer is. Ik ga dan alweer naar huis, tenzij er nog heel spannende dingen gebeuren die dag (zoals een plotse persconferentie van Dick Schoof, toen bij niemand bekend), want mijn deadline is om acht uur 's avonds. In de inmiddels zeer volle trein begin ik te typen, thuis kook ik snel – meestal is het dinsdag pasta of pizza – en dan schrijf ik na het eten nog een uurtje door. Precies om acht uur ben ik dan altijd klaar.

In de ruim twee jaar dat ik deze column maak, ben ik bijna elk vragenuur wel verbaasd geweest. Over domheid, toonloofheid, botheid, maar soms ook over humor, medeleven en belezenheid van Kamerleden. Ik maakte twee voorzitters mee, eerst Vera Bergkamp (D66), en toen Martin Bosma (PVV), met ieder een compleet andere stijl. Bergkamp was meer een

rechttoe rechtaan onderwijzer, Bosma vooral de leraar Nederlands die zijn publiek graag gegijzeld houdt met het zoveelste gedicht. Allebei lijken ze joviaal om te gaan met alle Kamerleden en bewindslieden, maar ook daar geldt dat mensen natuurlijk altijd leuker doen als er een camera op staat.

Een paar keer waren er onverwachte protesten tijdens het vragenuur, de meeste tegen de oorlog in Gaza. Op de publieke tribune begonnen er dan ineens mensen te roepen, of ze rolden een vlag uit naar beneden, naar de Kamer. Ze werden altijd fluks weggeleid, soms -gesleept. Ik vond dat best heftig om te zien. Een keer volgde ik ze naar buiten, en zag ik hoe ze beneden in de hal protestliederen gingen zingen, zittend op de grond. Ze werden aan hun armen naar buiten gesleurd.

Soms is er een moment van ontroering. Toen Mohammed Mohandis over zijn zwemdiploma begon, dat hij op zijn achtendertigste tegelijk met zijn dochter van tien haalde, om zijn punt kracht bij te zetten over het belang van zwemles. Toen Renske Leijten afscheid nam, en de toeslagenouders die ze zo had gesteund voor háár op de tribune zaten. Het mooiste vind ik politiek toch als het persoonlijk wordt, en dat probeer ik in mijn columns over te brengen. Gelukkig is politiek persoonlijk, en het persoonlijke is politiek, zoals Hedy d'Ancona ooit zei. En zoals een andere oud-politicus, Jan Schaefer, in de jaren zeventig verkondigde, tijdens de wooncrisis die ook toen speelde: 'In geluk kun je niet wonen.' Klopt, maar je kunt er als columnist wel erg van genieten, en je er kapot aan ergeren. En daarom vind ik het vragenuur een fantastisch onderwerp.

Een klein overzicht voor wie aan deze bundel begint

Dit boek bestrijkt drie periodes in de Tweede Kamer: een deel van Rutte IV, de lange formatietijd na de verkiezingen in 2023, en Schoof I.

Ik begon met deze stukjes in januari 2023, toen was het tijdperk-Rutte IV een jaar bezig. Het kabinet werd gevormd door de VVD, D66, het CDA en de ChristenUnie.

In juli 2023 bood het kabinet ontslag aan vanwege de crisis over het asielbeleid. Toen werd het kabinet demissionair. Een paar dagen later kondigde Mark Rutte, die sinds 2010 premier was, aan dat hij de landelijke politiek zou verlaten.

Op 22 november 2023 werden er verkiezingen gehouden en werd de PVV de grootste partij met zevenendertig zetels (ervoor hadden ze er zeventien), en toen volgde er een zeer lange tussentijd van formeren.

In juli 2024 werd het kabinet-Schoof beëdigd, dat werd gevormd door PVV, VVD, NSC en BBB. Het kabinet heeft een partijloze premier: Dick Schoof, een man die bijna niemand in Nederland kende. Ook over de dag dat hij plots ten tonele verscheen, staat een stukje in deze bundel.

Ik bezoek elke week het vragenuur, dat plaatsvindt op de dinsdagen om twee uur. Tijdens Rutte IV was de voorzitter

Vera Bergkamp van D66, tijdens het kabinet-Schoof werd dat Martin Bosma van de PVV.

Andere dingen die veranderden tussen 2023 en nu, 2025: GroenLinks en de PvdA fuseerden, er waren diverse transfers van Kamerleden, mensen namen afscheid, namen ontslag of gingen met verlof, of ze stonden hun zetel tijdelijk af aan een partijgenoot.

Marjolein Faber werd van zomaar een PVV-Kamerlid met een knotje een grote speler. Dennis Wiersma vertrok als minister omdat hij van grensoverschrijdend gedrag beticht werd. Caroline van der Plas maakte een grote opmars mee. Mona Keijzer kwam terug in de Kamer, Pieter Omtzigt kwam diverse keren met een burn-out thuis te zitten.

Soms zal ik, voor de duidelijkheid, even een datum noemen, of een andere indicatie geven van waar we zijn in de tijd. Verder is het boek verdeeld in drie duidelijke delen: het laatste jaar van Rutte IV, De Tussentijd, en Schoof I.

DEEL I:

Het laatste jaar van Rutte IV

Het is klein, het is groot, het is de Consumentengids

De Tweede Kamer na een reces – zo noemen ze daar de vakantie – is precies zoals elke groep mensen – scholieren, collega's – die elkaar na een vakantie weer zien.

Vlak voor het eerste vragenuur van januari 2023 babbelen de Kamerleden over hun kerstvakantie. Gedempt-enthousiaste toon.

'O, lekker.'

'Knus.'

Kamervoorzitter Vera Bergkamp (D66) heeft een leuke jurk aangetrokken, roze met donkerrode vlekken, of andersom. Rob Jetten (D66) heeft een vakantiebaard.

Of nou ja, vakantiebaard, hij had die baard in december genomen om het Marokkaanse voetbalelftal te steunen bij het WK, en toen Marokko eruit lag, deed hij een poll op Instagram of hij de baard moest houden. Daarna hield hij de baard.

Er zijn minder omslachtige manieren om toe te geven aan het verlangen naar gezichtsbeharing, maar mannen hebben nu eenmaal altijd een onzinnig excuus nodig om van baardloos naar baard te gaan. Vooral als ze een publieke functie bekleden.

Net als een schoolklas die prompt na de kerstvakantie de

dag begint met een blokkade Duits over Faust, moet de Kamer acuut in de taaie materie: ‘Onderzeese internetkabels in Nederland erg kwetsbaar voor sabotage’.

Pas daarna zullen ze mogen praten over het sappige, *Kassa*-achtige deel van dit vragenuur: energiebedrijven die moeilijk bereikbaar zijn.

Gelukkig maakt VVD-lid Queeny Rajkowski, het Kamerlid dat de vragen over de internetkabels stelt, een poëtische fout. Ze gaat het hebben over, zegt ze, ‘een op het oog ongeïnteresseerde grijze kabel in de zee’.

Ze bedoelt een op het oog oninteressante grijze kabel in de zee.

Maar dat ongeïnteresseerde maakt het zo mooi. Je ziet hem voor je, de ongeïnteresseerde grijze kabel.

Terwijl Queeny Rajkowski verder spreekt – ‘De tijd van naïef zijn is voorbij’ – gaan de gedachten van sommige mensen in de zaal uit naar de ongeïnteresseerde kabel in de zee, die het niks kan schelen of hij tot ontploffing gebracht, gehackt of anderszins gesaboteerd wordt.

Kabels in zee zijn hartstikke belangrijk, maar de boel komt pas tot leven als Renske Leijten (SP) begint over energiebedrijven die de telefoon niet opnemen.

Dat is een lekker Consumentenbond-onderwerp. Sterker nog, de Consumentenbond heeft zelf naar buiten gebracht dat energiebedrijven de telefoon niet snel genoeg opnemen.

‘We kunnen niet zonder energie,’ begint Leijten haar be-toog, om na een hele tijd geagiteerd praten uit te komen op de proef op de som die ze die ochtend zelf genomen heeft: je moet soms dertien minuten in de wacht staan als je belt over je energierekening.

‘Ga maar eens dertien minuten in de wacht hangen,’ zegt ze omineus.

Ergens weet Renske Leijten misschien dat die dertien minuten een beetje een anticlimax zijn. Daarom zet ze veel stevige taal – ze is dol op het woord ‘fatsoenlijk’ – en lichaams-taal in. De armen over elkaar. Of de armen juist breeduit. Aanhoudend nee schudden als Rob Jetten, die voor dit alles verantwoordelijk is, aan het woord is. Wegkijken als Rob Jetten aan het woord is. Een hand in de zij én wegkijken én nee schudden als Rob Jetten over de hele kwestie zegt: ‘Ik zou hem toch even willen afpellen.’

Leijtens collega’s en rivalen sluiten zich bij haar aan, want wie is het er nou niet mee eens dat je bejaarden moet steunen die thuis rillend van de kou een energiebedrijf proberen te bellen om te weten te komen hoe hoog hun rekening wordt?

Het is klein, het is groot, het is de problematiek van de wereld en toch is het de Consumentengids.

Dat wil je, als politicus.

Maar er is iemand die maatschappelijke problemen altijd nog dichter bij huis weet te brengen, en dat is Caroline van der Plas (BBB). Later op de middag, als de debatonderwerpen voor de komende tijd worden bepaald, zet zij het medicijntekort op de agenda. Nee, nee, kleiner maken: ze vertelt over een man die op Twitter op zoek was naar een anti-epilepticum dat nergens meer te krijgen was.

Nee. Nóg kleiner maken.

‘Ik was gisteren zelf bij de apotheek,’ zegt Van der Plas, ‘en de apotheker zei tegen mij: “Het wordt nog veel erger.”’

Als de apotheker van Caroline van der Plas het zegt, dan is het zo.

Mensen willen het liefst wonen met hun partner, hun hond en hun spulletjes

Zomaar een dinsdag in de Kamer. Dat betekent dat je het eerst met z'n allen kunt hebben over een zak die over het hoofd van een minderjarige asielzoeker is getrokken, en dat er even later feest is, met een lintje, speeches en de gehele familie van Gert-Jan Segers van de ChristenUnie, want hij neemt afscheid.

Conny Helder, de VVD-minister voor Langdurige Zorg en Sport, wordt bevraagd door Fleur Agema. Want: in de ziekenhuizen liggen honderden uitbehandelde mensen omdat er geen plek is in verzorgingstehuizen.

PVV'er Fleur Agema zegt 'sloopkogel' en 'ongelofelijk gerommel in de marge'. Conny Helder: 'De woorden "sloopkogel" en "gerommel in de marge" zou ik niet in de mond nemen.'

Na een tijdje debatteren besluit Conny Helder het over een andere boeg te gooien. De 'preferentie' van ouderen is, zegt zij, 'dat mensen kunnen blijven wonen met hun partner en hun hond en hun spulletjes en hun leven'.

Dat is zo. Mensen willen het liefst wonen met hun partner, hun hond, hun spulletjes en hun leven. Maar het is een wonderlijk argument. Uitbehandelde mensen liggen te lang

in het ziekenhuis omdat er te weinig verzorgingstehuizen zijn. Uitbehandelde mensen liggen niet te lang in het ziekenhuis omdat er te weinig verzorgingstehuizen zijn omdat mensen liever wonen bij hun partner en hun hond en hun spulletjes.

Eric van der Burg, VVD-staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, krijgt vragen omdat kinderen in gesloten asielzoekerscentra een klap hebben gekregen, of een zak over hun hoofd, van medewerkers, als straf, zonder dat de jeugdinspectie het wist.

Eric van der Burg vindt niet elke zak die je over je hoofd krijgt zomaar een zak, want het gaat om een spuugzak. Die krijg je op je hoofd als je naar medewerkers spuugt. En hij vindt ook niet elk kind een kind. Iemand van zeventien, vindt Eric van der Burg, is een jongere. En iemand van zeventien, zegt hij ook, heeft al dienstplicht. Met andere woorden: een alleenstaande asielzoeker van zeventien is een hele vent, die mag je een spuugzak op zijn hoofd zetten. Hij eindigt met de oud-Hollandse wijsheid: ‘De beste manier om een spuugzak te voorkomen, is niet spugen.’

Meteen na het vragenuur is het feest. Gert-Jan Segers kondigde anderhalve week geleden zijn vertrek aan, en nu neemt hij afscheid. Wat hij gaat doen, weet niemand, Segers zelf ook niet, maar in zijn Twitter-bio staat: ‘Onderweg naar m’n tuinhuisje’. Segers’ sociale media zijn volgestroomd met bedankjes van kiezers, waarop hij stevast reageert met de bidhandjesemoji. Eindelijk weten we waar die verder zo irritante emoji wél gepast is: als respons van een christelijk leider op bedankjes.

In Segers’ afscheidsbrief prijst hij Farhad, die in de Kamer de cappuccino’s maakt, en hij spreekt de hoop uit dat Nederland niet op een geheel verval afstevent.

Daarna ontstaat de felicitatierij uit de hel. Honderdnegen-enveertig Kamerleden drommen om Segers heen. Maar Gert-Jan Segers is overduidelijk op talloze huwelijken, begrafenissen en partijdagen geweest. Elk Kamerlid begroet hij opgeruimd, met een precies lang genoeg minigespreekje.

Vrouwen krijgen drie kussen, mannen een handdruk. Lekker traditioneel.

Dat gaat even goed – Carola Schouten krijgt drie kussen, Segers' opvolgster Mirjam Bikker krijgt drie kussen. Maar dan is Dilan Yeşilgöz (VVD) aan de beurt, en zij geeft Segers een hug. Het hek is van de dam. Soms is het omhelzen. Dan weer kussen. Soms krijgt hij een hug en één kus. Sophie Hermans (VVD) doet een hug, drie kussen en een boeket. Jesse Klaver (GL): brohug en liefdesklap. Fleur Agema schakelt plots terug naar de ferme handdruk. Thierry Baudet (FVD) laat, verdiept in een schaakspel op zijn telefoon, een heleboel mensen in de rij voorgaan en blijkt eenmaal bij Segers aangekomen zo iemand te zijn die te close praat terwijl hij aanhoudend je hand schudt.

Gert-Jan Segers blikt of bloost niet. Het tuinhuisje. Hij is er bijna. Bidhandjes.

‘Dat spreek je uit als bôh-jôh’

Met honderdvijftig Kamerleden is er altijd wel iemand jarig en deze dinsdag is dat Sylvana Simons (BIJ1). Het best geklede Kamerlid is tweeënvijftig geworden. Dat dat ging gebeuren, kondigde ze een dag eerder al aan met een meme op Instagram: een foto van een breed lachend zwart meisje van hooguit elf jaar, met de tekst: *‘Black women be like... I’ll be fifty next month.’*

Sylvana Simons zegt door de interruptiemicrofoon dat ze een Surinaamse lekkernij heeft klaargezet in het restaurant, en die lekkernij is bojo. ‘Dat spreek je uit als bôh-jôh, en dat is heerlijk.’

De tip over het uitspreken van ‘bojo’ is er wellicht om te voorkomen dat Mark Rutte roept: ‘Zo hé, wat een lekkere bojoo!’

Over dingen uitspreken gesproken: Vera Bergkamp spreekt het woord ‘chips’ (als in de Nederlandse microchips die in wapens zitten die Rusland in de oorlog tegen Oekraïne gebruikt) als volgt uit: sjips. Dat geeft het geheel iets onschuldigs, het duwt het debat over enge samenwerkingen met Poetin heel even in de sfeer van ‘Hou jij meer van naturel of van paprika?’

En deze dinsdag blijkt ook de dag van de Kaag-taal. De minister van Financiën wordt door Evert Jan Slootweg (CDA) aan de tand gevoeld over een artikel in *de Volkskrant*, waaruit bleek dat een op de zes Nederlanders niet ‘mee kan’ in de digitale betaalwereld.

Als eerste heb je natuurlijk Klassieke Kaag, een vrouw die het woord ‘chatbot’ zo Hoogbrits uitspreekt dat ze wijlen de Queen lijkt te channelen. Zo keurig-Engels ‘chatbot’ zeggen, dat past bij Sigrid Kaag. Dat verwacht je van haar. Ook Klassieke Kaag is de elegante micro-afservering, zoals: ‘Da’s een interessante, maar ik denk...’ Klassieke Kaag is ook een tikje archaisch praten. ‘Dat lijkt mij de ordentelijke weg,’ zegt ze op een gegeven moment – een beetje zoals een keurige tandarts op leeftijd die een voorstel doet voor het redden van je kies.

Maar je hebt, blijkt deze dinsdag, ook Poëtische Kaag. Een minister die, al dan niet bewust, banale zaken liever dichterlijk verwoordt. Als Kaag het er bijvoorbeeld over heeft dat banken geld willen verdienen en daarom hun kantoren sluiten, zegt zij: ‘Een bank is een bank is een bank.’ En van het suffe punt dat veel mensen nog steeds graag cash gebruiken, maakt Kaag liever iets liederlijks: ‘Het belang van contant geld voor vele mensen op vele momenten.’

Maar onder dit vernis van ordentelijkheid, poëzie en roze blazer zit ook Kaags derde variant: Keiharde Kaag. Tony van Dijck van de PVV verwijt Kaag het verdwijnen van honderden bankkantoren in de afgelopen twintig jaar: ‘Deze minister heeft gewoon zitten slapen, en dat laten gebeuren.’ (‘Zitten slapen’: dat is dan weer een puur PVV-isme).

Waarop Kaag antwoordt, koel: ‘De afgelopen twintig jaar heb ik chemische wapens opgeruimd in Syrië en oorlog voorkomen.’ Hoppa!